

των συζύγων τους, γιά νά σώσουν τὸ ἑ γ ὦ τους—
ἔτσι τοῦλάχιστο ἀκουσα νά λέγῃ κάποτε μιὰ κυρία
τῆς δευτέρας κατηγορίας.

Ἄς εἶναι ! Πάει κι' αὐτὸ μαζί με τόσα ἄλλα γιά
νάποδειχθῇ, ἀκόμα μιὰ φορά, πῶς ὁ δασκαλισμός,
ὅπως ἔλεγε ἕνας συνεργάτης τοῦ «Νουμά», πνίγει
κάθε ἐκδήλωσιν ζωῆς, κάθε γενναίαν σκέψιν ποῦ
ἤμποροῦσε νά ξεβγῇ ἀπὸ τόσους ἐγκεφάλους ἐν ἐνερ-
γείᾳ διαρκῶς εὐρισκομένους—κι' ἐννοῶ τοὺς ἀνρδι-
κοὺς ἐγκεφάλους, γιά νά μὴ παρεξηγηθῶ.

* *

Ἄφοῦ δὲν ἐδημοσιεύθηκε τὸ ἄρθρο σας, κρι-
μασιν οἷς οἶδε Μιστριώτης, δὲν μᾶς γράφετε τίποτ'
ἄλλο ; Γιά τὴν γλώσσα τῶν γυναικῶν ; Γιά ὅ,τι
ἄλλο, ἐπὶ τέλους, θέλετε ;

Ν' ἀπαντήσω στὸν φίλιτο «Νουμά» καὶ νά τοῦ
πῶ... Μὰ τί νά τοῦ πῶ ; Γιά τὴ γλώσσα ποῦ μι-
λοῦν οἱ γυναῖκες μας ; Καὶ μπορεῖ νά εἶναι αὐτὴ
ἄλλη ἀπὸ τὴν γλώσσα τῆς Καρδιάς καὶ τῆς Ἀλθίας,
ἀπὸ τὴν ζωντανή, τὴν ἐθνική μας γλώσσα, ποῦ τὴν
ἀκούσαμε ἀπὸ τίς μαννάδες μας καὶ ποῦ θὰ τὴν μι-
λήσουμε στὰ παιδιά μας ; Ἀπὸ τὴ γλώσσα ποῦ κι'
ὅσες ἐσπουδάσαμε στὰ σχολεῖα κι' ἐδηλητηριασθήκαμε
με τοῦ σχολαστικισμοῦ τὸ φαρμάκι, ποῦ κι' ὅσες
ἀνατραφήκαμε με μπόννες καὶ με γκουβερνάντες καὶ
ψευτοπαπαγαλίζουμε μπροστὰ στὸν κόσμον Φρανσιέ-
ζικα κι' Ἑγγλέζικα, δὲν μποροῦμε νά τὴν ξεχάσουμε
δὲν μποροῦμε νά τὴ ἀρνηθούμε, ὅταν ἐρχεται στιγμή
νά φανερώσουμε τὴν ἀγάπην μας, τὴν στοργὴν μας,
τὸν πόνον μας καὶ τὸ μῖσος μας ἀκόμα ;

Ἡ γυναῖκα, ἡ Ρωμιά—πφ ! πρόστυχη λέξις !—
ὅταν βγάλῃ τὴν προσωπίδα ποῦ τῆς ἐφόρεσε ὁ ψευ-
τοπολιτισμός, δὲν ξέρει ἄλλη γλώσσα ἀπὸ τὴ γλώσσα
τὴν ζωντανή. Καὶ νά σᾶς πῶ καὶ καὶ ἄλλο ; Ἄν
ἐπάρχη σήμερον γλώσσα ζωντανή, ἡ γλώσσα αὐτὴ διὰ
τῶν γυναικῶν ἔζησε καὶ διὰ τῶν γυναικῶν θὰ ζήσῃ.

* *

Ἐδιάβασα κάπου ὅτι ἡ Πριγκηπέσσα Ἀλίκη εἶπε
στὸ χορὸ τῆς κοντέσας Ριανγκούρ :

— Τὴν ἐσπέραν ταύτην παρετέθη γεῦμα ἐν τοῖς
Ἀνακτόροις !

— Ἰδοὺ ἡ γλώσσα ἡ Ἑλληνική ! ἐφώναξεν ἐν
θριάμβῳ ὁ κ. Ταρταρίνος ποῦ ἐδημοσίευσε αὐτὴν τὴν
εἰδησιν τὴν ἐθνικὴν στὴν ἐφημερίδα του.

— Ἰδοὺ ἡ γλώσσα ἡ δασκαλική ! ἐψιθύρισα κι'
ἐγὼ δειλά δειλά. Καὶ συνεχίζουσα τὰ δειλά μου λό-
για ἐπρόσθεσα :

— Ἡ Πριγκηπέσσα Ἀλίκη εἶναι ξένη. Χθὲς
ἀκόμα μᾶς ἤλθε. Μαζί μας δὲν ἔζησε. Ὅταν ζήσῃ
μαζί μας, ὅταν ἀναπνεύσῃ κι' αὐτὴ τὸν ἀέρα τῆς
νεοελληνικῆς ζωῆς ποῦ ἀναπνέομεν ἐμεῖς, ὅταν γίνῃ
κι' αὐτὴ Ἑλληνίδα, ὅπως ἔγινεν ἡ Πριγκηπέσσα Σο-
φία καὶ πρὸ πάντων ὅταν λησμονήσῃ, με τὰ χρόνια,
τὸ δάσκαλό της καὶ γνωρίσῃ τὴν καινούργια πατρίδα
της, δὲν θὰ μιλήσῃ πιά τὴν ψεύτικη καὶ μπαλαμω-
μένη γλώσσα, ἀλλὰ θὰ κουβεντιάξῃ σὰν κι' ἐμεῖς,
με Ζωή, με Ἀλήθεια καὶ με Εὐλικρίνεια !

Δὲν θὰ παραξευενθῇς, ἐλπίζω, πῶς ἐπεμβαίνω
κι' ἐγὼ εἰς γλωσσικὰ ζητήματα, ἀφοῦ μάλιστα εἰμαι
γυναῖκα καὶ τὰ γλωσσικὰ ζητήματα, εἶναι ζητήματα
τῆς ἀρμοδιότητός μας. Ἀλλὰ καὶ ποιά ἀπὸ μᾶς τίς
γυναῖκες δὲν θὰ χαρῇ ὅταν ἀκούσῃ τὸ μυστικό, ποῦ
μοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ «Νουμάς»..... ὑπὸ πᾶσαν ἐχε-
μύθειαν, ὅτι τρεῖς φοιτήτριες τῆς Φιλολογικῆς Σχο-
λῆς εἶναι φανατισμέναι γιά τὴ ζωντανή μας γλώσσα
καὶ γράφουν τόσο ὠραῖα πράγματα σ' αὐτή, ποῦ θὰρ-
χίσουν νά τὰ δημοσιεύουν σὰν πάρουν τὸ διπλωμά-
τους καὶ σὰν παύσουν νά τρέμουν πρὸ τοῦ Μιστριω-
τικοῦ φάσματος ;

Ἄν προστεθῇ ὁ ριθὲς τῆς τρεῖς ἡ καλὴ μου ἡ
φίλη ἡ Εὐρήνη Μεγαπάνου, ποῦ ἐδημοσίευσε ἕνα
τόσο ζωντανὸ διηγηματάκι ἄλλοτε στὸ «Νουμά», ἔ-
χομε τέσσαρες γιά τὴν ὥρα κυρίες, ποῦναι ἐνθου-
σιασμέναι με τὴν γλώσσα τὴν ζωντανή.

Ἀρκετὰ ἐφελύρισά καὶ νομίζω πῶς ἤμπορῶ νά

σταματήσω ἐδῶ ἀφοῦ σφίξω τὸ χέρι τῶν τεσσάρων
Ἑλληνίδων ποῦ τιμοῦν ὅχι μόνον τὴν γλώσσαν
τῶν μαννάδων τους, ἀλλ' ἐξαγνίζουν καὶ τὴν τόσο
δ ι α σ υ ρ θ ε ῖ σ α ν γλώσσαν τῶν γυναικῶν.

Η ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ

ΑΠΟ ΤΟ Φ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΑΣ

Κι' ἐκεῖ ποῦ ὁ κονταρόδοξος γιὸς τοῦ Πηλεΐδᾳ στή μέση
πῆδησε κάτω ἀπ' τὸν γκρεμό, τότε Ἰσα τὸ ποτάμι
χοιμάει κυματοφούσκωτο ξυπνῶντας κάθε ρέμα,
κι' ἐβράζε κι' ἐσπρωχνε πολλοὺς νεκροὺς ποῦ στὰ νερά του
πλέχανε πλῆθος, ἀπ' τὸ γιὸ σφαγμένοι τοῦ Πηλέα.
Ὅξω ὅλους τοὺς ξερνοῦσε ἀφτοὺς με μουγκρητὰ σὰν τάβρος,
κι' ὄρθιο τὸ κῦμα φοβερὸ στὸν Ἀχιλλεΐδᾳ τριγύρω
ἐβράζε, κι' ἐπεφτε ἐσπρωχνε τ' ἀσπίδι, οὐδὲ μποροῦσε
νά βασταχτεῖ στὰ πόδια του. Μὰ τέλος πιά ἀγκαλιάζει
χοντρόκορμη ἀψηλὴ φτελιά, ποῦ ξεκολνᾷ ἀπ' τίς ρίζες
καὶ συνεπαίρνει πέφτοντας τὸν ὄχτο, κι' ἀμποδίζει
τ' ἀφροκυμάτιστα νερά με τοὺς πυκνοὺς τῆς κλώνους.
Τότε ἀπ' τὸ κῦμα ξεπηδᾷ, καὶ φτερωτὸ με πόδι
παίρνει τὸν κάμπο ἀβάσταχτος, λὲς εἶχε γληγοράδα
σὰν τοῦ νυχτόφτερου τ' ἀητοῦ, τ' ἀητοῦ τοῦ κυνηγάρου,
ποῦναι πουλὶ τὸ πιδ γοργό, τὸ πιδ λεβέντικο ὄρνις.
ἔτσι στὸν κάμπο δρόμιζε, κι' ἀχοῦσε ἀπᾶς στὰ στήθια
φρίκη ὁ χαλκός του, κι' ἐφεβγε, δεξὰ ζερβὰ γυρνῶντας,
μὰ πάντα ὁ πόταμος μ' ἀχοῦς τοῦ πλάκωνε ξοπίσω.
Κι' ἂν ἴσως κάποτε ἔκανε ν' ἀντισταθῇ, ζητῶντας
μιὰ καὶ καλὴ νά φωτιστεῖ, τάχα μπροστὰ τὸν ἔχουν
ὅλοι οἱ θεοὶ ποῦ κατοικοῦν τὰ φωτισμένα οὐράνια;
πάντα ἄγρια τοῦ πελάγωνε νεροσυρμὴ τοὺς ὤμους.
Κι' ἀφτὸς καρδοστενόχωρος πηδοῦσε, μὰ τὸ ρέμα
πλάκωνε φρένιο κι' ἔσκαβε τὸ χῶμα ποῦ πατοῦσε.

Κλάφτηκε τότες, τὰ πλατιά κοιτάζοντας οὐράνια·
«Δία πατέρα, μὰ θεὸ δὲν ἔχει νά με σώσει
»ἀπ' τὸ ποτάμι τώρα ἐδῶ ; Στερνὰ ὅ,τι πάθω ἄς πάθω.
»Μὰ δὲ μοῦ φταίει ἄλλος κάνεις θεὸς ἀπ' τὰ οὐράνια,
»μόνε μοῦ φταίει ἡ μάνα μου ποῦ με γέλοῦσε ἡ ἔρμα,
»καὶ μοῦπε, κάτω ἀπ' τὸ τειχί τῶν ἀσπιστάδων Τρώων
»πῶς τάχα ἀπὸ φοιδόσταλτες θὰ σκοτωθῶ σάφτες.
»Ἄς μ' εἶχε ἄχ ! σφάζει ὁ Ἐχτορας τὸ πρῶτο ἐδῶ κοντάρι!
»Τότες κι' ἂν ἄντρας σφάζουνταν, κἂν θὰ τὸν σκότωνε ἄντρας.
»Τώρα γραφτό μου ἀπ' ἄτιμο χαμὸ νά πάω στὸν τάφο
»ζωσμένος σὲ νεροσυρμὴ σὰ γουρουνιῶν κοπέλλι
»ποῦ σὲ χαντάκι πνίγεται περνῶντας το χεῖμῶνα !»

Εἶπε· κι' ἐφτὺς ὁ Ποσειδὸς κι' ἡ Ἀθηνᾶ κοντά του
πῆγαν καὶ στέκουν, με μορφή σὰν ἄντρες, κι' ἔτσι θάρρος
τοῦ δίνουν, μέσ' τὰ χέρια τους τὰ χέρια του κρατῶντας.
Κι' ἄρχισε πρῶτα ὁ Ποσειδὸς νὰν τοῦ μιλάει καὶ τοῦπε·
«Πιὲ τοῦ Πηλέα, μὴ δειλιάς καὶ μὴν παρατρομάξεις,
»τὶ τέτιοι ἐμεῖς θεοὶ ἤρθαμε βοηθοὶ σου ἐδῶ στὸν κάμπο
»μὲ στέρξιμο τοῦ Δία, ἐγὼ κι' ἡ Ἀθηνᾶ ἡ Παλλὰδα·
»Ἔτσι δὲν εἶναι ἡ μοῖρα σου ποτάμι νά σὲ πνίξει,
»μὲν τώρα θὰ λουφάξῃ ἀφτός, κι' ἐσὺ θὰ σύρεις πίσω.
»Καὶ τώρα ἀφτὴ εἶναι ἡ συμβουλὴ ποῦ θὰ σοῦ ποῦμε, κι' ἀκού.
»Μὴν πάβεις πρὶν τ' ἀνήμερο πελέκκι, πρὶ στρυμώξεις
»τοὺς Τρῶες, κάθε μάννας γιὸ, μέτ' στ' ἀψηλὸ τειχί τους,
»νά δὲν ξεφύγει καὶ κανεὶς κατόπι, σὰ σκοτώσεις
»τὸν ξακουσμένον Ἐχτορα, γύρνα στὰ πλοῖα πάλι.
»Νίκη, Ἀχιλλεΐα, θέλουμε καὶ δοῖα νά κερδίσεις».

Εἶπαι καὶ πᾶν με τοὺς θεοὺς. Κι' ἀφ' ὧν ὁρμᾷ στὸν κάμπος,
γιατὶ τὴν τόλμη τ' ἀναψᾷ τὰ θεϊκὰ τοῦ λόγια.
Κι' εἶταν ὁ κάμπος ἔχειλος ἀπὸ νερὰ χυμένα,
παντοῦ νεκροὶ κι' ἄρματωσες πανώριες κολυμποῦσαν
κι' ἀφ' ὧν ψηλὰ τὰ διάβαινε, ἐνῶ γραμμὴ ἴσα ἀντίκρυ
κατὰ τὸ κύμα ρήχονταν, μὴδὲ τὸν σταματοῦσε
δ' ἀφρισμένος πόταμος, γιατί τοῦ Δία ἡ κόρη
τοῦχε βαλμένα δύναμη μέσ' στὸ κορμὶ μεγάλη.
Μὴδ' ἄφηνε κι' ὁ Σκάμαντρος τὴ λύσσα, μὲν πιδ ἀκόμα
θυμὸς τὸν πῆρε, καὶ μ' αὐτὸ ὀρθοστημένο κύμα
ὀρμοῦσε, κι' ὅλο ἀνάσκελα τὸν ἀμπωχνε νὰ πέσει.

Τὸν εἶδε τότες κι' ἐσκουζε ἡ Ἥρα, τρομασμένη
μήπως τὸν πνίξει τὸ τρανὸ βαθύχοχλο ποτάμι,
κι' ἔκραξε ἐφ' ὧν στὸν Ἥφαιστο, τὸ λατρεμένο γιό της·
«Παῖδί μου, κουλοπόδη μου, ὁμπρὸς ἰ γιατί στὴ μάχη
» ἐσένα λέμε ἰσόπαλο πὺς εἶσαι τοῦ Σκαμάντρου.
» Μὰ βόθηα, κι' εἶλα γλήγορα χύνε φωτιὲς καὶ φλόγες».

Εἶπε, κι' ὁ Ἥφαιστος φωτιά θεόσταλτη τινάζει.
Καίγουνταν κύπερα, φτελιές, καὶ βοῦρλα, καὶ τριφύλλια,
καὶ καίγουνταν μυρμιχὲς κι' ἰτιές· κι' ὅλος ὁ κάμπος γύρω
ξεράθηκε καὶ σταματᾷ τ' ἀφροντυμένο κύμα.
Κι' ὅπως λεβέτι ἀπὸ πολλῆς φωτιάς πυράδα βράζει
παντοῦ με χόχλους, τί στεγνὰ καὶν ἀπὸ κάτου ξύλα,
σὰν ἔτσι ἀπ' τὴ φωτιά ἀναψᾷ οἱ ρεματιὲς τριγύρω
κι' ἐβράζε τ' ὁμορφο νερὸ ἀπ' τοῦ Θεοῦ τίς φλόγες.

Τότες στὴν Ἥρα τὴ θεὰ με περικάλια κι' ὄρκους
φώνηξε κι' εἶπε ὁ Σκάμαντρος διδ' φτερωμένα λόγια·
«Ἥρα, τί τώρα βάρθηκε τὸν ποταμὸ μου ὁ γιός σου
» νὰ βασανίσει; Ὅμως ἐγὼ δὲ φταίω, θεὰ μου, τόσο,
» ὅσο οἱ ἄλλοι φταῖν θεοὶ πεῦναι βοηθοὶ τῶν Τρώων.
» Μὰ τώρα νά! λουφάζω ἐγὼ, ἂν εἶναι ἀπὸ ὀρισμός σου,
» κι' ἂς σταματήσει πιά κι' ἀφ' ὧν. Κι' ἐγὼ σοῦ κάνω κι' ὄρκο
» νὰ μὴ σαλέψω ἀπὸ χαμὸ νὰ σώσω πιά τοὺς Τρῶες,
» μὴδὲ κι' ἡ Ἥρα ἂ χάνεται, καὶ με φωτιά πελώρια
» ἂν καίγεται ὅλη καὶ τὴν καὶν τὰ παλικάρια τ' Ἀργούς».

Κι' ἀπὸ σὰν τ' ἄκουσε ἡ θεὰ, ἡ μαρμαρόλαιμη Ἥρα,
ἀμέσως λέει στὸν Ἥφαιστο, τὸ λατρεμένο γιό της·
«Ἥφαιστε, στάσου, ἔλαυστο παιδί μου, τί δὲν πρέπει
» χάρη θνητῶν ἀθάνατο θεὸ νὰ βασανίζεις».

Εἶπε· καὶ σβύνει ὁ Ἥφαιστος τίς θεϊκὲς του φλόγες,
καὶ κάτου τρέχουν τὰ νερὰ ξανάστροφα στὸ ρέμα.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ

ΨΥΧΑΡΗ

ΑΦΙΕΡΩΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ¹

Ἀγαπητὴ μου κυρία (2).

Γιατὶ νὰ μὴν ἀφιερώνουμε τὰ βιβλία μας στὶς
κυρίες; Μήπως δὲν πρέπει, πρῶτες ἀφ' ὧν νὰ μᾶς
διαβάζουνε, νὰ διαβάζουνε τὰ ἔργα ποὺ γράφουμε γιὰ
τὸ ἔθνος; Μήπως τὸ ἔθνος δὲν εἶναι ἡ γυναίκα, ἀφοῦ

(1). Τὸ παραμυθένιο καλοκαίρι (1903) ἔγραψα ἕνα
ρομάντο μετὰ τὸν τίτλο. Τὰ δύο ἀδέρφια. Παρακάτω
λέω μετὰ λίγα λόγια τί πρᾶμα εἶναι· προσπάθησα νὰ κάμω
ἕνα ἡθογραφικὸ ἔθνικὸ μυθιστόρημα. Ἐπειδὴ ὅμως θάρ-
γηση νὰ βγῇ κ' ἔχουνε ἄλλα νὰ δημοσιεύουνε πρὶν ἀπ'
αὐτό, δίνω σήμερον τὸν πρόλογο—ἡ ἀφιερωτικὴ γράμμα,
στὸν ἀγαπημένο μου «Νουμάς».

(2). Ἀφιερωμένο στὴν κυρία Ν. Ἐπισκοπόπουλου.

ἡ γυναίκα εἶναι μάννα; Ἡ γυναίκα, ποὺ πλουτίζει τὸ
ἔθνος μετὰ τὸ παιδί της, πλουτίζει μετὰ τὴν καρδίᾳ της,
πλουτίζει μετὰ τὴ γλώσσα της καὶ τὸ παιδί. Ἐσεῖς
εἶστε οἱ ἀληθινὲς οἱ ψυχοπλάστρες. Πρέπει ἐσεῖς νὰ
μᾶς διαβάζετε, γιὰ νὰ μάθουνε κατόπι καὶ τὰ παι-
διὰ τὸν ἄγιο τὸ σκοπὸ ποὺ κυνηγοῦμε, γιὰ νὰ κα-
ταλάβῃ ὁ νοῦς τους ἀπὸ μικρὰ τὴν ἐθνικὴ μας τὴν
ἰδέα. Δὲ σὰς ζητοῦμε πάλι καὶ τίποτις παραξένο,
ζητώντας νὰ μᾶς διαβάζετε. Στους ἄλλους τόπους
μάλιστα δὲν ἔχει οὔτε νὰ ζητηθῇ τέτοιο πρᾶμα·
φαίνεται πολὺ φυσικὸ τοῦ καθενός—καὶ τῆς καθε-
μιάς—νὰ διαβάζουνε ὅσα γράφονται στὸν τόπο
τους. Κι' ἀπὸ τιμᾶ, ὅχι μόνο τὸ συγγραφεὺς, μὰ καὶ
τὸν ἀναγνώστη. Λοιπὸν ἐμεῖς δὲ βγήκαμε στὴν
Ἑλλάδα νὰ ψυμοζήτοῦμε, ἀκόμη καὶ σὰν κλοπιᾶ-
νουμε τίς κυρίες, γιὰ νὰ ρίξουνε μιὰ ματιὰ στὰ δικὰ
μας. Ἀγκαλὰ, θὰ μὲ ξέρετε καὶ λιγάκι. Πολλὸ δὲν
τὸ συνηθίζω νὰ κολακεύω, μὰ μήτε καὶ νὰ καλο-
πιάνω. Σὰς τὸ εἶπα, καὶ σὰς τὸ ξαναλέω δίχως ρη-
τορικὴ, δίχως τὴν παραμικρὴ φαφλαταριά, ὅπως
τὸ βλέπω κι' ὅπως τὸ νοιώθω. Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τὴν
ἀνάγκη κανενός· ἂν τὸ ἔργο μας εἶναι καλὸ, ἂν εἴ-
ναι ὠφέλιμο στὴν πατρίδα ἔχουνε τὴν ἀνάγκη μας
οἱ ἄλλοι. Ἀπ' αὐτὸ ποὺ διδάσκουμε εἶναι ἡ ἀλήθεια.
Εἶναι, καὶ τὰ ποδείξαμε. Ὅποιος λοιπὸν τὴν παρα-

δεχτῇ, θὰ ὠφελήσῃ πρῶτα πρῶτα τὸν ἑαυτοῦ του.
Ἐμεῖς θὰ χαροῦμε, ὅχι τάχα γιατί κάναμε ὁπαδό,
μὰ γιατί βρέθηκε ἀκόμη ἕνας ἄνθρωπος ποὺ κατάλαβε
τὴν ἀλήθειαν. Κι' ἀπὸ εἶναι κέρδος γιὰ τὴν Ἑλ-
λάδα. Εἶναι καὶ τιμὴ της. Πάντα θὰ βγῇ ὄφελος
ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν. Μὰ τί θαρρεῖτε; Καὶ τίς κυρίες
τίς ἴδιες, ὅταν τίς παρακαλοῦμε νὰ μὴ μᾶς ἀρήτου-
νε ἀδιάδαστους, μποροῦμε πάλι καὶ μεῖς νὰ τίς ἀν-
ταμοίψουμε λιγάκι γιὰ τὸν κόπο μετὰ μιὰν ἀφιέρωση
ταπεινὴ, ἀφοῦ ἔτσι σὰς δίνουμε τὸ ἀσήμαντο καὶ
τιποτένιο πρᾶμα ποὺ λέγεται ἀθανασία.

Θὰ μοῦ πῇτε βέβαια πὺς ἐσεῖς τὴν ἀθανασία,
δὲν τὴν προσμένετε ἀπὸ μένα· ἔχετε ἀντρα ποιητὴ,
ποὺ θὰ σὰς τὴ δώσῃ χωρὶς νὰ βγῶ τώρα καὶ γὼ
στὴ μέση. Ὡς τόσο τὸ βιβλίο μου σὰς τὸ χρω-
στοῦσα· εἶτανε χρέος μου νὰ σὰς τάφιερῶσω. Θυ-
μοῦμαι τίς χαρισάμενες μέρες ποὺ σὰς εἶχαμε
στὸ παλιὸ μας τὸ ξοχικό, στὸ Ῥομαπαμῶνι,
κάτω στὴν Μπρετάννια, ἐσὰς καὶ τὸν ἀγαπημέ-
νο μου φίλο τὸν Ἐπισκοπόπουλο, τὸ παραμυθένιο
τὸ καλοκαίρι ποὺ κοντὰ μᾶς ἐκεῖ στὸ Τρεγκιέ, ἔβα-
ζαν ἀγαλμα τοῦ μακαρίτη τοῦ πεθεροῦ μου τοῦ
Renan. Προτοῦ πᾶμε στὰ ποκαλυπτήρια, καὶ κα-
τόπι, σὲ γυρίσαμε, ἀμὰ τέλειωνα ἕνα κεφάλαιο, σὰς
τὸ διαβάζα καὶ στους δύο. Φύγατε πρὶν προφτάσω
τὰ πέντε ὑστερνὰ, καὶ τὸ λυπήθηκα, γιατί πολλὲς

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἡ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕἶΝΑΙ :

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξω-
τερικὸ Φρ. 10

10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : Στὰ κιάσκια τῆς Πλατείας
Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Οἰ-
κονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁ-
φθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηρο-
δρόμου (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρή
(Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὰ
βιβλιοπωλεῖα Ἐλευθερουδάκη, Μπέκ καὶ
«Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομὴ τοῦ πληρὸνεται μπροστὰ
κ' εἶναι γιὰ ἕνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“

μετὰ τὸ φύλλο αὐτὸ μπαίνει στὸ δεύτερο χρόνο
τοῦ. Μὴ φοβηθῇτε! Οὔτε παιᾶνες νίκης θὰ ἡ-
χῇσουν, οὔτε προγράμματα «μελλούσης δρά-
σεως» θὰ ξετυλιχθοῦν. Τίποτε ἀπ' αὐτά. Ὁ
«Νουμάς» σέβεται καὶ τὸν ἑαυτοῦ του καὶ τοὺς
ἀναγνώστες του καὶ δὲν θάποτολμήσῃ ναῦτορε-
κλαμαρισθῇ καὶ νὰ σὰς φωνάξῃ πὺς ἂν δὲν κα-
τόρθωσεν νὰ σώσῃ τὸ Ρωμῆικο στὸ πρῶτο χρόνο
τοῦ, θὰ κατορθώσῃ ὁμοῦς ὀρισμένως νὰ τὸ σώσῃ
στὸν δεύτερο.

Τέτοια παχειὰ λόγια τάκοῦτε κάθε μέρα
ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ δὲν σὰς κάμνουν πιά καμ-
μιὰ ἐντύπωσι. Τὰ λέει κι' ὁ Μιστριώτης κι' ὁ
Χατζιδάκις. Τὰ λένε οἱ τρομπομαρίνες τοῦ
καθημερινοῦ τύπου. Τὰ λέει τόσοι βουλευτὲς,
καὶ τόσοι πατριωτικοὶ ρήτορες καὶ τόσες βδέλ